

[Hans Hedtoft.]

diske kolleger og af de tanker, der har været drøftet; men et organ, en institution, et sekretariat eller noget andet, som virkelig tog fat på at gennemarbejde problemerne og undersøge, om der var mulighed for at føre dem videre, fandtes ikke.

Det er ønsket om at skabe et mere fast organiseret og vel forberedt kontinuerligt samarbejde mellem parlamentarikerne i Norden, som ligger bag tanken om Det nordiske Råd. Det er ikke meningen at skabe en overrigsdag, et udtryk, hvormed visse nordiske blade har kommenteret rådet. Det er en kommentar, som er, synes jeg, fremsat af frygtsomme sjæle, af mig uforståelige grunde. Der er ingen, der har tænkt, der er ej heller nogen, der har foreslået, at Det nordiske Råd, som nu skal skabes, skulle beslutte. Det skal kun have til opgave at diskutere fællesnordiske anliggender, og dets kompetence begrænses til at kunne vedtage det, man har kaldt rekommandationer, henstillinger til det enkelte lands parlament. Altså frygten for, at der i skabelsen af Det nordiske Råd skulle ligge noget, der kan antaste det enkelte nationale parlaments suverænitæt, er helt ubegrundet.

Jeg har aldrig kunnet forstå disse røster. Når man i alle nordiske lande i dag, bortset fra Finland, som en selvfølge delegerer folk til at deltage i en lang række internationale institutioners arbejde: De Forenede Nationer, Europarådet m. v., så forstår jeg ikke, at man ikke fra alle sider finder det selvfølgelig også at kunne delegere folk til at deltage i arbejdet i et nordisk råd som det, her er foreslået.

Der er, som jeg sagde det før, få eller ingen lande i Europa, der kan stå hinanden nærmere end de nordiske. Hvorfor? Fordi vi i stor udstrækning har fælles historie, vor kultur er spiret af samme muld, vor livsanskuelse, hele vor livsholdning er identisk. Vi har stort set fælles interesser overfor verden, for vi ønsker, alle vi nordiske folk, en verden i frihed og fred; det ønsker vi for os selv og for dette nordiske fællesskab. Det er en åndelig realitet, alle skeptikeres indsigelser til trods.

I vor atomtidsalder har det vist sig, at det enkelte lands indenrigspolitik i kraft af det internationale samarbejde, man er inde i, snart bliver en funktion af dets udenrigspolitik. Man kan være imod en sådan udvikling, men sandheden er jo den, at i vor flyvemaskine- og atomtidsalder er det enkelte lille land med tusinder af tråde knyttet til og afhængigt af omverdenen. Indenrigspolitikken var i tidligere tid langt mere

suveræn. I dag er vi med tusinder af tråde knyttet til omverdenen på liv og død og afhængige af, hvad der sker ude i den store verden, og må altså deltage i det internationale samarbejde.

Netop i en sådan periode synes jeg alle forudsætninger er tilstede for at skabe det fællesnordiske forum for repræsentanterne i de nordiske nationalforsamlinger, et forum, der ikke er endeligt lovgivende eller bestemmende, men kan blive initiativtagende, opinionsdannende og måske bidrage til at udligne nationale fordomme og fremme den fællesnordiske indstilling, som vi alle ønsker.

Et sådant regionalt samarbejdsorgan står ikke på nogen måde i modsætning til de europæiske eller universelle internationale organer, som vore lande er med i. Tværtimod kan det arbejde, der bliver gjort indenfor et nordisk råd, blive et supplement og forberedelse til endnu videregående og dyberegående beslutninger i de europæiske eller de universelle organer, vi er deltagere i.

Efter at jeg har gjort den bemærkning, vendt til dem, jeg kaldte de frygtsomme, til dem, der har været ængstelige for, at vi ved at oprette Det nordiske Råd kunne krænke det enkelte lands eller parlaments nationale suverænitæt, må jeg også sige et par ord til en anden kategori; jeg tænker på dem, jeg vil kalde de nordiske entusiaster, som til mig — forskellige af dem — har udtalt deres skuffelse over det forslag til vedtægter for et nordisk råd, der nu foreligger her. Rådet kan jo ikke bestemme noget, siger man; det er jo en diskussionsklub, en ny diskussionsklub, som I igen skaber, et sted, hvor nogle rigsdagsmænd rejser hen en gang om året og snakker om tingene — men tror De ærligt og redeligt, der kommer noget videregående ud af det? Man havde ventet et langt videregående skridt end det, der er tale om her. Til disse utålmodige som til de andre har jeg een ting at sige, som er min erfaring, og som jeg tror er alle de kollegers erfaring, der har deltaget i nordisk samarbejde: hvis ikke man vil blive en resigneret og skuffet mand, når man deltager i nordisk samarbejde, så er der een ting, man skal gøre sig klart ved starten af dette, og det er, at ethvert nordisk samarbejde er et arbejde på lang sigt. Går vi det nordiske samarbejdes historie igennem — høje formand, jeg skal nok lade være at gøre det, for det ville blive meget langt: starten med studenterskandinavismen og alle de andre store tanker og muligheder, der har været udkastet —, så erkender man, at det menneske, der er startet og er blevet utålmodig med hensyn til nordisk initiativ og nordisk samarbejde,